

LBRIS

We know
books

Sfânta Anisia

ocrôtitoarea bolnavilor

prăznuită în 30 decembrie

Poveste: Brândușa Vrânceanu

Ilustrații: Ovidiu Gliga

editura
Σοφία

București

– Hai, Anisia, nu te mai moșmondi¹ atât! Dacă nu vii odată, să știi că pierdem autobuzul!

Cu mânușile între dinți, cu paltonul încheiat doar pe jumătate, fata încerca din răspuțeri să înghesuie în geanta de umăr punga cu sandvișul și suncul pe care tocmai le cumpărase de la *fast food*², dar nu reușea, pentru că nu mai încăpeau, de cărțile pentru școală. Glasurile colegilor, care o zoreau să îi ajungă din urmă, o enervau și mai mult și o făceau să fie și mai stângace. În cele din urmă, renunță să mai încerce și, pentru că îi era rușine să circule prin oraș cu punga aceea de hârtie în mână, se uită, grăbită, în jur, după un coș de gunoi. Da, o s-arunce și sandvișul, și suncul, ce dacă nu mai e nimic de mâncare acasă, iar mama și tata vin abia sâmbătă? Cu ele în mână, nu pleacă! Bineînțeles, nici urmă de coș! Niciodată nu găsești unul când ai nevoie de el!

¹A se moșmondi – a se mișca încet și stângaci; a lucra încet, neîndemânic, a migăli la ceva.

²*Fast food* – în traducere literară, „mâncare rapidă” – restaurant cu un număr limitat de produse, care nu necesită o preparare laborioasă și care pot fi consumate pe loc sau luate la pachet.

Privirea ei agasată întâlnește, în schimb, privirile unor ochi calzi, blânzi și căprui, care o fixau, de pe chipul unei bătrâne așezate pe o bancă, în mijlocul câtorva zeci de pungă, tot felul de pungă – de plastic, de pânză, de rafie.

Anisia recunosc în bătrână pe Ina Ani, cea pe care tot orașul o considera nebună, pentru că umbla, așa, cu o mulțime de pungă după ea, pungă înțesate cu haine, recipiente de plastic pline cu mâncare și cărți. Și, tot timpul, vorbea în șoaptă, spunea cuvinte de nimeni înțelese, iar când o întreba ceva, nu-ți răspundea. Se hotărâ brusc. Mai bine decât un coș de gunoi! Îndreptându-se spre ea, îi întinse punga de hârtie:

– Îl vrei? E un sandwich proaspăt și cald. Mai e și un suc acolo.

Ca de obicei, bătrâna nu răspundea. Și nici nu întinse mâna să ia punga. Se mulțumi să-o privească, dar nici un strop de severitate nu picura pe sub genele ei. Dimpotrivă, se uita la ea cu nemăsurat de multă dragoste.

– Anisiaaaaa! Vine autobuzul! Îl pierzi, să știi!

Întorcându-se în direcția din care o strigau prietenii, văzu, într-adevăr, autobuzul oprindu-se în stație. Fără să-o mai intereseze dacă bătrâna e de acord să primească punga sau nu, i-o azvârli în poală, cu mânușile ei cu tot, și o luă la goană spre stație. Proastă idee, să fugă așa, pe zăpadă proaspăt așternută peste gheață! Nu apucase să străbată zece metri, și picioarele îi alunecară pe stratul nevăzut de polei. Căzu, căciulița îi zbură de pe cap, geanta, de pe umăr, iar ea rămase acolo să se uite printre lacrimi la autobuzul galben care pleca, cu colegii ei cu tot.

„Unul n-a rămas să mă aștepte! Nici măcar unul...”, gândi ea. Dar nu de ciudă plângea acum, ci de durere. Se lovise rău de tot, în cădere,

simțea că nici nu se poate ridica de acolo. Câțiva trecători o înconjura-
ră, ajutând-o. Printre ei, și bătrâna Ina Ani, care o apucase zdravăn de
mână și nu-i mai dădea drumul.

– Sunteți bine, domnișoară? o întrebă un bărbat, măsurând-o,
îngrijorat.

– E bine, e bine, nu vă faceți probleme! răspuse, în locul ei, Ina
Ani. După ce trece șocul loviturii, nici nu-și va mai aminti că a căzut.
Am eu grijă de ea, până atunci. Am eu grijă...

De uimire că o aude vorbind, Anisia nici nu se gândi să proteste-
ze. Avea o voce frumoasă, plină și caldă, un glas învăluitor, cu o forță
adâncă în el... glasul unui om extrem de citit, îi venea să spună. Așa
vorbeau profesorii de la școală, părinții ei, alți câțiva adulți pe care-i
cunoștea. Nu toți. Dar... Ina Ani?!...

– De ce te uiți atât de fix la mine? zâmbi bătrâna, după ce trecăto-
rii se risipiră, iar ele rămaseră singure, mă rog, pe cât de singur poți
fi, în mijlocul unui oraș destul de aglomerat. Ai crezut că sunt mută?

– Iertați-mă, n-am realizat că mă uit așa! Dar, sincer, v-a auzit cine-
va, vreodată, vorbind?

– Oameni, vrei să spui? Foarte puțini, de vreo treizeci de ani încoa-
ce. Până atunci însă, m-au auzit destui.

Și bătrâna mormăi ceva din care Anisia înțelese doar „... mai bine
nu mă mai auzeau!”. Sprijinită de brațul său, fata reușise să ajungă,
între timp, până la bancă. Dar nu se așeză. Nu credea că lemnul acela
dur era cel mai potrivit în clipa de față pentru șezutul ei învinețit. Bă-
trâna îi ghici gândul.

